

אביטה נפלאות

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

בס"ד, שלח - קרח תשפ"ג, גיליון 35

סוד האמונה מחיי מדבר לארץ ישראל

עם אחדות ה', אנחנו מתמלאים בהכרה ברורה שאור ה' שורה וחדור בכל היבט בבריאה, וכל מרכיב בה הוא ביטוי לאינסוף האלוקי. וכשאנחנו פוקחים את העיניים, אנחנו זוכים לראות איך "תאיר ארץ מכבודך".

כשאנחנו אומרים "ה' אֱלֹהֵינו ה' אֶחָד", אנחנו לא רק מודים שיש גם ה' בעולם, אלא ש"אין עוד מלבדו", ולכן ראוי למסוד את הנפש למענו, וגם לחיות חיים מלאים ועשירים לכבודו.

בגיליון השבוע נלמד איך שבדבריהם של מרים ואהרן על שמשה פרש מאשתו היה גם צד של אמת: הם דרשו ממנו שלא יפחד מהמציאות. נגלה שבעקבות דבריהם ביקש ה' ממשה לשלוח מרגלים, כדי לתקן את החיסרון שזיהו בו אחיו ואחותו. נפגוש את האמונה בגרסה הארץ-ישראלית המהפכנית שלה. ונראה איך משה-משיח של העתיד לבוא צפוי לתקן זאת, לא לפרוש מאשתו, ולהיכנס סוף-סוף לארץ ישראל. שנזכה כולנו - יחד אתו!

נפתח בשאלה: עד כמה אנחנו מאמינים באמת שה' הוא הכול, והכול הוא ה'?

כל עוד אנחנו ספונים בין כותלי בית המדרש, יכול להיות שנענה בחיוב, אבל לתשובה שלנו לא ממש יהיה כיסוי, כי עוד לא העזנו לטבול את רגלינו במים הסוערים של חיי העולם הזה.

וכשאנחנו כבר בשלבי חיים של פרנסה ועסקי העולם, רובנו נענה בכאב שהיינו רוצים להאמין בכך באמת, אבל כאשר הכול מסביב זועק את ההפך הגמור - זה לא פשוט.

אנחנו יכולים להיות בבית המדרש שבמדבר, ולהירתע מלהיכנס לארץ ישראל ולעיסוקים הגשמיים שהיא דורשת, ממש כמו המרגלים בפרשתנו; ואנחנו יכולים להיכנס לארץ, 'לתת צ'אנס' לעולם הזה, רק כדי לגלות שהוא ניצח אותנו, ושאוּלֵי המרגלים בכל זאת צדקו...

איך יוצאים מהסבך הזה? באמצעות קריאת שמע.

כשאנחנו עוצמים את העיניים ומתעצמים

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ארכיון חוברות אביטה נפלאות
bit.ly/archive-abita

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ה	ר

העימות - לימוד תורה לעומת המציאות

תורה, אנו מרכיבים משקפיים אחרים ומסתכלים על המציאות ככזו שנועדה לשרת ולבטא את בוראה.

העימות בין נקודות המבט של התורה לנקודת מבטו של מי שחי את המציאות מומחש במשפט חריף של אחד מגדולי האחרונים, בעל הספר 'מאירת עינים': "דעת בעלי-בתים - הפך דעת תורה". הרבי מליובאוויטש מסביר כי אין זו ביקורת על 'סברות-הכרס' של בעלי-הבתים שלא למדו תורה, אלא אמירה כי הסתכלות התורה על העולם הפוכה מהשקפתו של מי שחווה את הווייתו כעומדת בזכות עצמה ומנותקת מה'.

במושגי החסידות, התפיסות המנוגדות נקראות "דעת עליון" ו"דעת תחתון". הראייה האלוקית-תורנית, שלפיה העולם כולו נברא בכל רגע, מכונה "דעת עליון", והראייה האנושית-טבעית, שלפיה לעולם קיום עצמאי, מכונה "דעת תחתון". נאמר "א-ל דעות ה'", בלשון רבים - ה' ברא את שתי הדעות' הללו, וקיים ביניהן מתח מתמיד. העבודה שלנו היא ללמוד את התורה ולאמץ את מבטה, וכך בעצם להודות לדעה העליונה של ה'.

העולם, כשמו, מעלים ומסתיר על הבורא. האבסורד זועק: בכל רגע ה' מעניק חיים לעולם, על כל ברואיו, ובכל זאת נראה לנו כאילו הכול חי מעצמו. אנו מאמינים כי מאחורי חוקי הטבע עומדת

הסתכלות התורה על העולם הפוכה מהשקפתו של מי שחווה את הווייתו כעומדת בזכות עצמה ומנותקת מה'

יד מכוונת המפעילה אותם ללא הרף, אולם הטבע מטביע ומסתיר את אותה יד. המחשבה כי הטבע עומד בזכות עצמו לא התקבעה במוחנו רק בגלל יצרנו הרע. זוהי תחושה טבעית, שאֵתה ברא אותנו ה' בכבודו ובעצמו. רצונו היה שנבחר לעמול ולגלות אותו בכוחות עצמנו.

כנגד תפיסת הטבע ניצבת התורה - היא מלמדת כי ה' ברא את העולם, והוא מתקדם תמיד לכיוון הרצוי מבחינתו. גם אם המציאות רועשת וגועשת והטבע ממשיך את סיבובו, בתוך בית המדרש חשים את נותן התורה, את הסוד הטמון בה ואת היותה המקור לעולם כולו, וכלשון הזוהר הקדוש - "אֶסְתַּפֵּל בָּהּ בְּאֹרֵייתָא, וּבְרָא עֲלָמָא". כאשר אנו לומדים

לסיכום: הטבע נדמה כעומד בזכות עצמו. התורה מתעמתת עם תפיסה זו, ומלמדת כי כל המציאות נבראה על ידי ה' כדי לשרת את רצונו.

תיאוריות שכליות במבחן המציאות

בבית המדרש מאמצים את נקודת-המבט של התורה. הלומד, בעמלו בתורה, משקיע את שכלו ומחשבותיו, את כושר ההתבוננות והריכוז שלו, במאמץ ללמוד ולגלות את התורה וסודותיה. משום כך, רבים מאֵתנו יחושו כי בשנות חייהם שהוקדשו ללימוד התורה הייתה נוכחות ה' ברורה ובהירה.

אנו מכירים את ההסבר המפורסם כי המרגלים לא רצו להיכנס לארץ ישראל משום שהעדיפו להישאר במדבר הרוחני מאשר להתעסק עם הארציות והגשמיות. חידוד העימות בין נקודת מבטה של התורה לבין זו של המציאות הגשמית מעניק להסבר הזה זווית חדשה ועמוקה.

מסופר כי בשנת תרפ"ד, כשעלו לארץ תלמידי ישיבת סלבודקה ורובניה, ביקשו תושבי פתח-תקווה כי הישיבה תקבע את משכנה אצלם. ראש הישיבה, רבי משה מרדכי אפשטיין, ענה: אם הישיבה תהיה בפתח-תקווה, סופם של הבחורים להשתדך עם בנות הפרדסנים, לזוטר על שאיפותיהם להתעלות – ולהפוך לאיכרים. משום כך הוחלט להקים את הישיבה בחברון.

כולנו עלולים לפגוש את הדילמה זו. כשצריכים לפרנס משפחה, להתמודד בעולם העסקי או להקים מדינה, עלולים לחוות התנגשות בין המטען הרוחני

כוח המעניק ודאות גדולה יותר לגבי נוכחותו של ה' במציאות - זהו כוח האמונה

שספגנו בבית, בישיבה או במדרשה, לבין המציאות. כדי להיכנס לארץ ולעבוד את ה' בה, דרוש כלי עמוק יותר מהמחשבה וההתבוננות השכלית דרך לימוד התורה. כוח המעניק ודאות גדולה יותר לגבי נוכחותו של ה' במציאות – זהו כוח האמונה.

כל זה מתערער כאשר יוצאים אל שדה החיים. ההתבוננות העיונית והמאמץ השכלי מפנים את מקומם למפגש עם מקומות הנראים כרוקיים מאוד פני ה'. כך מתפתח פער ההולך וגדל בין חיי

כאשר יוצאים אל שדה החיים מתפתח פער ההולך וגדל בין חיי בית המדרש לבין העולם שבחוץ

בית המדרש לבין העולם שבחוץ. בלשון החסידות, "דעת עליון" עלולה להיטשטש אט-אט ולפנות את מקומה ל"דעת תחתון".

מכך חששו המרגלים. מחנה ישראל במדבר היה מעין "בית מדרש" גדול שבו אפשר לעבוד את ה' בעמל שכלי ובהתבוננות

פנימית. אולם כדי ליישב את ארץ ישראל מוכרחים לרדת לעולם הטבע, ליצור גם בעלי-בתים רבים, העובדים את האדמה ומתעסקים עם המציאות הגשמית. כתוצאה מכך, ההתבוננות השכלית המעניקה ודאות במציאות ה' עלולה להתברר כתאוריה רוחנית שאינה עומדת במבחן המציאות.

לסיכום: לימוד התורה העיוני עלול להתגלות כתאוריה שאינה עומדת במבחן המציאות. מכך חששו המרגלים - הכניסה לארץ וההתעסקות עם הטבע עלולות לפגוע בוודאות בנוכחות ה' שמקנה לימוד התורה.

תחנה שלישית

משכל מופשט לאמונה מציאותית

במפגש אֶתה. הצהרת האמונה – קריאת שמע – איננה רק פעולה שכלית. לזו הייתה כזו, קריאת שמע היתה שייכת לכל זמן, כמו התורה שהיא על-זמנית. את קריאת שמע עלינו לקרוא "בְּעוֹנֵתָהּ", בזמנים מוגדרים וקבועים היטב בתוך המציאות היום-יומית שלנו: כשהיום מאיר – מרגישים את נוכחות ה', וגם כשהלילה יורד – צריך להתחזק באמונה, "לְהַגִּיד בְּבִקְרַתְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּלַיְלוֹת".

קריאת שמע איננה הצהרת אמונה 'רוחנית', אלא יישום של האמונה ונתינת אחיזה לה בתוך המציאות הגשמית. אנחנו קוראים אותה עם תפילין

האמונה העמוקה ביותר היא לא רק בכך שישנו בורא לעולם, אלא בכך שאין דבר מבלעדינו. זוהי האמונה באחדות ה', בכך שכל מה שברא אינו אלא ביטוי שלו עצמו. על האמונה הזו נצטוונו במצוות קריאת שמע – "ה' אֶחָד".

סוד כוחה של האמונה, המסייע בעדנו לעבוד את ה' גם הרחק מבית המדרש, מתבטא במאמר חז"ל: "גְּדוֹל הַקּוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע בְּעוֹנֵתָהּ יוֹתֵר מִהָעוֹסֵק בְּתוֹרָה".

לימוד התורה הוא התבוננות ועיון מופשטים, 'תאוריה' המרחפת מעל המציאות ועלולה להתפרק

שמע נאמרת רק בסוף ארבעים שנות המדבר, בספר דברים, בימיו האחרונים של משה רבינו, על סף הכניסה לארץ.

זהו כוחה של האמונה המחברת אותנו לשורש העליון ביותר, מעל לתפיסת השכל, שבו אין ניגוד בין אחדות ה' לפרטים הרבים בעולם.

בספר התניא מוסבר כי זו החשיבות הגדולה של מצוות קריאת שמע, דווקא כאשר זקוקים להתמודד עם המציאות על שלל פיתוייה. לא תמיד רגילים לחשוב כך, אך מצוות קריאת שמע היא מצווה ארץ-ישראלית. דור המדבר כאילו 'יחף' מעל המציאות – הצרכים סופקו על ידי ה', המזון היה מן פלאי ואפילו דרכי המדבר נסללו ויושרו על ידי ענני הכבוד. אבל תכלית העולם היא לעשות לה' יתברך "דירה בתחתונים", בתוך המציאות ממש.

זהו סודה של ארץ ישראל והאתגר של הדור הנכנס אליה. בארץ ישראל, עם ישראל צריך לגלות את "הטבע היהודי", להפוך את חיי התורה והמצוות מהתבודדות מחוץ לטבע למשהו הכי טבעי והכי חי, בחיי משפחה, חיי קהילה וחיי עם מלאים, שביניהם לבין רצון ה' אין כל סתירה. לשם כך, דווקא בכניסה לארץ קיבלנו את מצוות קריאת שמע, המעצימה את "הטבע היהודי". דווקא הגילוי הנעלה ביותר מסוגל לגלות את אחדות ה' גם במקום הריבוי, בלי לסתור את מציאות העולם. דווקא תודעה זו צריכה לשרור בארץ ישראל.

דווקא, ורושמים אותה במזוזה שעל דלת ביתנו. האמונה באחדות ה' צריכה להיכנס לתוך המציאות. לתוך העולם, הנראה יציב ומרובה פנים. זהו כוחה של האמונה המחברת אותנו לשורש העליון ביותר, מעל לתפיסת השכל, שבו אין ניגוד בין אחדות ה' לפרטים הרבים בעולם.

אם כן, מדוע עוצמים עיניים בקריאת שמע? האם זהו חוסר יכולת להתמודד עם הריבוי?

עצימת העיניים של קריאת שמע

איננה התעלמות מהמציאות, אלא התעצמות עם האחדות. הביטוי לכך לאורך הדורות היה במסירות הנפש של יהודים רבים על האמונה, כאשר קריאת שמע על שפתותיהם. זו ההוכחה הגדולה לכך שהאמונה אינה תאוריה שכלית מחוץ לאדם ולעולמו.

מצוות קריאת שמע היא מצווה ארץ-ישראלית, זהו סודה של ארץ ישראל והאתגר של הדור הנכנס אליה

שום פלפול שכלי, עמוק ככל שיהיה, לא ישכנע אדם למסור את החיים עצמם. ודאות האמונה נטועה בעצם חיינו ומעניקה להם את היציבות האמיתית.

אמונה ארץ-ישראלית

נדמה כי קריאת שמע, עם האמונה באחדות ה', היא המצווה הבסיסית ביותר המלווה אותנו מיום היותנו לעם. משום כך מעניינת העובדה כי קריאת

"גדול הנהנה מיגיע כפיו"

אותן עצמן למבט החושף את האלקות בתוכן ודרכן במציאות כולה. והרמז המופלא: שמות האצבעות (הייחודיים ללשון הקודש) - **בהן אצבע אמה קמיצה זרת** (1118) - בגימטרייה "שמע ישראל הוי' אלהינו הוי' אחד" (1118)!

בעשר אצבעותיו. בקריאת שמע איננו רק **עוצמים** עיניים למבט הרגיל והמטעה על המציאות, כדי לעלות להשקפה של אמונה ולהתעצם עמה. אנחנו גם מניחים עליהן את האצבעות שלנו, העוסקות במציאות, ובעצם מחברים

חז"ל אמרו "גדול הנהנה מיגיע כפיו יותר מירא שמים" - "ירא שמים" חושש מעיסוק במציאות הארצית ומסתגר בבית המדרש, ואילו "הנהנה מיגיע כפיו" הוא אוהב ה' השמח לחשוף אותו גם בתוך המציאות שהוא עוסק בה

לסיכום: האמונה אינה נותרת כתאוריה מופשטת, אלא מעוגנת היטב בחיינו. דווקא בכניסה לארץ קיבלנו את מצוות קריאת שמע, משום שהאמונה היא גילוי אורו האין סופי של ה' בתוך המציאות הגשמית של העולם. זוהי תודעת ארץ ישראל.

תחנה רביעית

להעלות את משה רבינו לארץ

זו מטרת הציווי למשה רבינו לשלוח שליחים לארץ ישראל. "שלח לך" – שליחת המרגלים נועדה לתקן את משה עצמו. משמעות בקשה זו היא שגם משה, עם דבקותו הגדולה בה', צריך להתחבר למציאות הארצית ולגלות כיצד היא מבטאת את בוראה. גם לומדי התורה זקוקים לאמונה באחדות ה' בכל המציאות. המרגלים לא השכילו להבין זאת, וכך נגזרו על אבותינו ארבעים שנים נוספות במדבר.

משה רבינו עצמו לא נכנס בסופו של דבר לארץ. אולם נאמר עליו "הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון" – המשיח, שהוא המשך של משה רבינו,

**המשיח, שהוא המשך של משה רבינו,
לא יזדקק להיבדל מהמציאות.
"משיח לא יפרוש מן האישה"**

לא יזדקק להיבדל מהמציאות, בלשון החסידות: "משיח לא יפרוש מן האישה", אלא יגלה כיצד בוקע ממנה האור של ה'. כולנו שותפים בכך – ככל שאנו מצליחים לחוש איך התורה מתחברת בטבעיות למציאות חיינו – אנו מקרבים בצעד נוסף את הגאולה השלמה.

חז"ל משווים בין הוצאת הדיבה על הארץ על ידי המרגלים, לבין הוצאת דיבתו של משה על ידי מרים, ומסבירים שבשל כך שני הסיפורים הללו סמוכים זה לזה בתורה. אולם החסידות מעניקה לכך טעם נוסף ומופלא: במובן מסוים ה' אכן קיבל את טענת מרים, ושליחת המרגלים נועדה 'לתקן' את יחסו של משה רבינו למציאות!

על פניו, כאשר רוצים לדבוק בה', המציאות הרגילה עלולה להפריע. כך חי התנא בן עזאי, שלא היה מסוגל לעזוב את הדבקות בתורה בשביל לקיים חיי משפחה תקינים. אולם בדרגתו הרוחנית הגבוהה של משה, המציאות אינה מפריעה לדבקות בה'. מרים ואהרן הבינו כי משה גדול מהם, אך טענו כי דווקא בשל כך הוא צריך להישאר דבוק בה' גם תוך כדי התעסקות בחיי היום-יום, להראות שה' נמצא בכל מקום. אכן, משה רבינו דווקא התחיל בתהליך הזה, הוא התחתן עם גיורת, "אִשָּׁה כְּשֵׁית לְקַח", אך בגלל הדבקות בה' ותורתו – פרש ממנה.

למשמע דברי מרים נאמר בתורה: "וישמע ה'". ההסבר הפשוט הוא שה' כעס למשמע דבריה, אך בעומק מוסבר בחסידות כי ה' דוקא **קיבל** את דבריה (כמובנו של השרש **שמע** במקומות רבים בתורה).

לסיכום: מוסבר בחסידות כי בטענת מרים על פרישת משה מאשתו הייתה ביקורת מוצדקת. על משה הרוחני והדבק בה' לתקן את יחסו למציאות. לשם כך הוא נצטווה לשלוח מרגלים. משיח יתקן זאת בשלמות כשהוא "לא יפרוש מן האישה".

מעובד מתוך נפלאות קרח תשפ"ב
bit.ly/korach_82

קירוב רחוקים דווקא בחו"ל

הניסיון בא"י הוא ניסיון העושר, לא רק בגשמיות, אלא גם בעצם ההרגשה שכבר הגענו אל המנוחה ואל הנחלה, שקשה יותר מניסיון העוני. בחו"ל, אפילו בארצות הרווחה, יש 'עוני' בכך שישיראל מפוזרים בין העמים ותלויים בחסדי העמים וחייבים כל הזמן לדאוג לזיהוי של עצמם בין העמים, כדי שלא להתבלבל ר"ל.

ללב העולים לארץ שהאתגר של דורנו כאן בארץ הוא להפוך את תנועת התשובה הפרטית-אישית ל'תשובה ציבורית', כלומר שהציבור יחליט שחיי הציבור, ולא רק חיי הפרט, יתנהלו על פי תורה. זאת אומרת שצריך לבוא לכאן דווקא עם 'רוח קרב', תודעה של מלחמת תרבויות, כמו החשמונאים נגד המתיוונים. הכל מתוך אהבת ישראל לכל יהודי והפצה-השפעה באופן המתקבל, כפי שהדגיש הרבי תמיד. מי שמגיע לכאן עם 'רוח קרב' פנימית, רצון עז להביא לימות המשיח - יחזיק מעמד בפני הסכנות שכאן וגם ישגשג בכל ענייניו בעזה".

(מתוך עלון נפלאות פרשת בשלח תשע"ט)

יש לי בית חב"ד בחו"ל. בעקבות השיעורים הנפלאים על מעלת ארץ ישראל התעוררה אצלי שאלה. איך דווקא מקורבים שהיו חזקים בחו"ל ירדו מאוד ברוחניות כשהגיעו לארץ?

שאלת המשך:

אז איך השליח שיש לו מקורב שעולה לארץ יכול להכין אותו לניסיון הזה?

אם המקורב הוא חב"דניק - מילא, מן הסתם הוא יישאר כך. ואם לאו, אלא מקורב מ'עמך', צריך להסביר לו שמצד אחד מצווה גדולה מאוד לעלות ולגור בארץ, אך באמת יש בזה גם סכנה רוחנית, וכדי להיות מחוסן צריך להיות 'משפיע' ולא 'מקבל' מהתרבות החילונית שלדאבוננו שולטת על רוב מוסדות הציבור ובפרט על התקשורת, שהיא הקובעת העיקרית את דפוסי החשיבה של העם. אנחנו מנסים להסביר ולהחדיר

היחס בארץ ישראל לקולגה שאינו יהודי

רבן יוחנן בן זכאי הקדים שלום גם לגוי - הקדמת שלום ומעט הארת פנים לא סותרת הרגשת זרות, ואם מתפתחת שיחה, אפשר גם להסביר לו באופן מתקבל שארץ ישראל אינה המקום שלו. עם זאת, כן צריך למצוא הזדמנות להיכנס לנבכי נפשו ולהבין איפה הוא נמצא - אם אתה יושב לידו כל היום מן הסתם יש איך להשפיע לטובה.

(מתוך עלון נפלאות פרשת ויצא תשע"ט)

בחברה שאני עובד בה התחילו להעסיק לאחרונה עובד לא יהודי המגדיר את עצמו כערבי-נוצרי ואיני יודע מה התודעה הלאומית שלו, האם הוא רואה עצמו כ"פלסטיני" או כישראלי. הספק שלי הוא האם להתיידד אתו ולהסביר לו פנים, או לשמור על אווירה של ניכור וזרות, לשדר לו שכאן זה לא מקומו?

לסמוך על מה שעולה בדעתי

האחים לבית שניאורסון

נעלמה... ובכל זאת נשארה לנו 'בת קול', הצדיקים המשיכו להשתמש בבת קול.

עברה עוד תקופה מסוימת, עד שגם ה'בת-קול' נעלמה. אבל נשארו עם 'רוח הקודש'.

ממשיך הרז"א ואומר: גם רוח הקודש נשארה רק עד הצמח צדק, סבא שלנו.

שאל החסיד את הרז"א: "ומה עם אבא, הרבי המהר"ש?" ענה לו: "אצלו נשאר 'רשימו' (רושם) של רוח הקודש".

המשיך הרז"א: אחר כך גם רוח הקודש כבר לא הייתה. אם כן מה נשאר בדור שלנו? לנו נשאר 'מושכל ראשון'! כלומר, המחשבה הראשונה שנופלת בראש נקראת 'מושכל ראשון', מעין איתות מן השמים שכך צריך לעשות.

ובנוגע לשאלתך: גם לי וגם לאחי יש 'מושכל ראשון', רק שאצלו ה'מושכל ראשון' הוא מאה אחוז, בהיר בתכלית הבהירות, והוא 'הולך עליו' בפשטות ובביטחון. אצלי, יש מושכל ראשון, אבל אני שוקל אותו אחר כך בדעתי - כן או לא. מי ששוקל בדעתו את ה'מושכל ראשון' עלול להגיע להיות הורג נפשות... זהו דבר מאוד מסוכן, לכן ויתרתי על הנשיאות כי ה'מושכל ראשון' אצלי לא במאה אחוז טהור כמו שאצל אחי הצעיר.

סיים הרז"א ואמר על אחיו: "הוא נולד רבי והוא יהיה רבי".

*

יש מי שפועל ב'מושכל ראשון' ויש מי שצריך להתבונן בשיקול הדעת. אפשר לחשוב ששיקול הדעת הוא דבר מתוקן, מתון ומבורר יותר, ואילו מי שפועל על פי ה'מושכל הראשון' נוהג בפזיזות... אך כאן למדנו שחוסר היכולת ללכת 'עד הסוף' עם המחשבה הראשונה, זו המדרגה הנמוכה יותר. אכן, ה'מושכל הראשון' האמיתי הוא ביטוי טהור של "הטבע היהודי" הנכון, מצב של "מודעות טבעית" שבו אנו חשים בפשטות מהו רצון ה'.

(מתוך עלון נפלאות ויקרא תשפ"א)

לרבי שמואל מליובאוויטש, הרבי המהר"ש - הרביעי בשושלת הב"ד - היו שני בנים גדולים, הגדול רבי זלמן אהרן, הרז"א, והקטן רבי שלום דב בער, הרבי הרש"ב. רבי זלמן אהרן הצטיין בכשרונות נפלאים ובמידות נעלות. עסק במסחר ופעל רבות למען כלל ישראל. נפטר בי"א חשוון שנת תרס"ט.

*

בשנת תרמ"ג נפטר הרבי המהר"ש בדמי ימיו. שני בניו הצעירים לימים (הרז"א היה בן 25) חילקו ביניהם את הנהגת החסידות - הרז"א קיבל את ה'פתקים' עם השאלות בגשמיות; ואילו את הפניות והבקשות ברוחניות קיבל הרבי הרש"ב.

אולם לאחר תקופה קצרה פרש הרז"א מתפקידו והותיר את תפקיד הנשיאות לאחיו הצעיר. למעשה, רק לאחר אחת עשרה שנה הסכים הרבי הרש"ב באופן רשמי להנהיג את החסידות.

פעם שאל אחד מגדולי החסידים את הרז"א מדוע 'יתר' לאחיו הקטן על הנשיאות ונתן לו להיות הרבי? המספר ציין שכאשר הרז"א היה תינוק, סבו הרבי הצמח צדק הצביע עליו ואמר "דא רזא", זהו הסוד, כראשי התיבות רז"א - שבח גדול מאוד. "אם כן, מה ההבדל ביניכם? למה אחיד הצעיר נעשה הרבי ולא אתה?"

ענה לו הרז"א בדברים הבאים: כאשר ברא ה' את העולם, עוד לפני חטא אדם הראשון, בגן עדן, כל ההבדל בין העולם הזה לעולם הבא היה כמו "בית ועלייה". בעליית הגג, שם העולם הבא, האיר "ייחודא עילאה" (הייחוד האלוקי העליון); ובקומה התחתונה, בעולם הזה, האיר "ייחודא תתאה" (הייחוד התחתון). עם זאת, אחדותו של ה' האירה לגמרי, בגלוי, בשני העולמות.

לאחר החטא נפל העולם הזה... אך עדיין נשארה אפשרות של **נבואה**. יש נשמות מיוחדות, טהורות וקדושות, הזוכות לנבואה. "יש נביא בישראל".

אחרי כן הגיע שלב בהיסטוריה שגם הנבואה

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

חפשו את חוברת נפלאות בית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם? הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

